

1011-LIST

LETO VI.

LIST ZA DOBROVOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

1. EV. 18

NAGRADA ZA VARČEVANJE

Jaz varčujem. Vprašali boste, kako in kaj? Varčujem pač. Mesečno plačo vložim v hranilnico. Dobim čeke in v primeru potrebe izpolnim tak ček. Če človek nima denarja pri sebi, manj zapravi. Varčevanje je sijajna zamisel. Z njim koristiš sebi in gospodarstvu.

Tako se je začela najlepša doba v mojem življenju.

Potrebujem klobuk. Izpolnim ček v breme mojega tekočega računa — in klobuk si poveznem na glavo.

Potrebujem čevlje. Naredim isto.

Plačam hrano v menzi. Izpolnim ček.

Ponosen hodim mimo trgovin, mene pač ne more zlepa zvabiti kaka vabljava drobnarija. Ček ne moreš izpolnjevati kar tako.

Rečem vam, bilo je slajšno. S hranilnimi vlogami in čeki, ki sem jih prenašal s seboj, sem se počutil najsrečnejšega človeka. In ne samo to: bil sem ponosen, ker koristim res našemu gospodarstvu! Brezgotovinski promet, kaj mislite! Obrestil!

Bil sem skratka vzor discipliniranega in zavednega državljana. — Toda! Da, tudi... Tudi moj sreč je napočil konec.

Bilo je tako. Pridem na ljubljansko železniško postajo. Važen opravke imam v Mariboru. Izbral sem brzi vlak. Dvajset minut manjka do odhoda. Ravno prav, izpolnim ček in kupim vozno karto, si mislim. Pravim vam, tako sem mislil. Spoznal sem pa namreč, da človekova glava in misli ne morejo zmagovati nad tako popolno organizacijo, kot je železnica.

Izpišem ček. št. 008777, vstavim datum in zapišem znesek za 732 dinarjev.

Pomolim ga blagajničarki. Vzame ga, ogleduje in skomigne z rameni.

»Ne poznam!« reče kratko. »Čakajte, vprašala bom!«

Čakam in se čudim. Zle slutnje me obhajajo.

Blagajničarka pa odpre okence in mi vrne ček.

»Neveljavno! Naslednji, prosim!«

»Kako neveljavno?« se zavzamem. »To je vendar plačilno sredstvo. Jaz varčujem, golica je moja!«

Do odhoda vlaka je še deset minut. Blagajničarka trdovratno vztraja. Ne preostane mi nič drugega, kakor da interveniram. Hodim od šefa do podšefa, od referenta do referenta. Pot me pripelje do nekega človeka, ki je baje glavni blagajnik.

Pogleda ček in me premeri od nog do glave.

»Golica je neveljavna!... Veste, tule še nekaj manjka!« mi pojasnjuje.

Začnem ga prepričevati. Prosim, kako naj bi ohranil mirne živce?

Blagajnik maje z glavo. »Golica je ponarejena! To ni prava golica!« me odslovi.

Ves v ognju stečem iz pisarne. Do odhoda vlaka je še pet minut. Ko bi imel vsaj gotovino. Kazalci na veliki uri se sovražno pomikajo naprej.

Stopim še k naslednji blagajni. Uradnica pogleda ček in zmaje z glavo.

»Manjka pečati!«

»Prosim vas, kako naj ima ček pečat, če pa sem jaz vlagatelj pri mestni hranilnici... Jaz nisem podjetje, jaz sem jaz... in kot takšen nimam pečata.«

Nič ne pomaga. Kdo bi se mogel boriti z uniformirano večino?

Vlak odpelje. Jaz kot zaveden in discipliniran državljan, ki koristim našemu gospodarstvu, stojim s čekom v rokah in mu maham v poslednji pozdrav... Zares, dobil sem najlepšo prvomajsko nagrado. Železnici, ljubljanski postaji in prizadetim uslužbencem najlepša hvala!

O uvoženi opereti

V Ljubljani je gostovala celovška opera z opereto »Dijak prosjak«.

— Kako pa to, da tako vneto ploskate, ko ste vendar bili vedno principialno proti opereti, ki kvari ljudi?

— Proti domači, tovariš dragi, proti domači! Ta je pa uvožena!...

STAHANOVSKI ZID

Vzhodnonemška zidarska brigada je zidala v super-stahanovskem tempu nov zid. Komisija SED za povečanje proizvodnje sklene, da bo ta podvig nagradila s posebno premijo. Komaj je bilo delo dokončano, so poklicali polirja pred zbrane vaške mogočnike.

»Tako,« je rekel svojim zidarjem, »sedaj grem po denar. Vi pa medtem podpirajte zid.«

NEZADOVOLJNEŽ

V celici so zapornikom razglasili amnestijo, toda na veliko začudenje NKVD-jevcev nihče izmed njih ni pri tem pokazal nekega posebnega navdušenja. Pa jih je pobaral seržant:

»Nu, molodci, kaj niste nič navdušeni, da boste spuščeni na svobodo?«

Tedaj je nekdo obotavljajoče spregovoril:

»Jaz osebno bi namesto amnestije imel raje prašička na raznjo...«

Seržant se je začudil:

»Zakaj?«

»Hm, oprostite, kar se svobode tiče, bi je imel zunan prav toliko kot tukaj. Do prašička pa tudi na svobodi ne bi nikoli prišel...«

RAZLOG

— Prav smešno je to! Francé in Zofka ne moreta drug drugega, pa se vendar ne ločita!

— Je to kaj čudnega? Tako mrzita drug drugega, da takšnega veselja nobeden drugemu ne privošč!

OBUPANI MOZ

Farukova žena je pobegnila ekskraljevskemu so-progu nazaj v domovino. Faruk se je iz obupa vrgel okoli vratu prvi prostitutki, ki jo je srečal in se bridko razjokal nad nezvestobo ljubljene ženice.

ZAKON NA KVADRAT

In še ena o McCarranu in njegovem zakonu iz new-yorške luke:

— Hej, Jesse, si že slišal, da Mauricea ne pustijo z ladje na kopno?

— Kako bi naj ga le, saj je francoski komunist!

— Hm! Zakaj pa so morali ostati na njej tudi Gerhard, Laurent, Benjamin, Pierre, Henry, Carlos?

— Ker so prav tako komunisti!

— Kaj pa tile tu Jesse? — je pokazal s kretljivo glave Jack na vrsto mornarjev, ki so prav tedaj veselo stopali po mostiču z iste ladje na ameriška tla.

— Ja, ljubček, ti so pa samo nacisti.

EDEN — DVA — TRIJE!

En Italijan
dva Italijana

trije Italijani
En Kitajec
dva Kitajca

trije Kitajci

En Poljak
dva Poljaka

trije Poljaki

En Spanec
dva Španca

trije Španci

En Iranec
dva Iranca

trije Iranci

brezposeln
fašista (pravoverni in kominformistični)

protijugoslovanske demonstracije
»prostovoljca«
neprostovoljna člana gladovne »stavke«

»priče« ameriške bakteriološke vojne
ruski hlapec

(če sta brata) eden emigrant, drugi zaprt
med njimi je vsaj eden ruskega »porekla«

brezpravni obubožanec
brezpravni obubožanec in fašistični policaj

brezpravni obubožanec in dva fašistična policaja
vrtalec nafte

delniška družba za izkoriščanje vrelcev nafte

poklicni demonstrant (ali proti šahu, ali Mosadeku, ali proti Angležem!)

PREMIERSKA

— Včeraj ste bili na premieri, gospa Peteršljčkova? Kaj pa ste videli?

— Oh, bilo je strašno zabavno! Tam je bil tisti Petrišič, ki vara svojo ženo s tisto prodajalko, potem gospa Zemelknedl, ki je imela čisto nemogočo rdečo bluzo in pa oba Škokova, pri katerih je z najstarejšo hčerko nekaj narobe, saj veste...

VODIČ

— Ali vidite tam v daljavi bel vrh?

— Ne.

— To je Grintovec.

ZGODI SE

Zdravnik odloži ves razburjen telefonsko slušalko in vzkligne ženi:

— Takoj moram od doma! Mlad gospod mi je telefoniral, da brez mene ne more več živeti!

— Jojmene, jojmene... Frenk, Frenk! — je hitela kričati žena za njim po stopnicah. — K telefonu je bila vendar klicana najina hčerka!

PREVIDNOST

— Milan ima jutri rojstni dan. Kupila mu bom lep nov vžigalnik.

— Prav! Samo Milan je kadilec. Za vsak primer kupi obenem tudi vžigalico!

DIJAŠKA

Profesor vpraša dijaka: »Kdaj so dnevi najdaljši?«
Dijak: »Vedno proti koncu meseca!«

SPREMENBA PA JE LE!

Pred lanskoletnimi volitvami v ZDA so že vrabci čivkali, da bo republikanska Eisenhowerjeva vlada marsikaj spremenila na bolje. Zdaj pa pravijo, da davki ne bodo znižani vsaj do leta 1954. Z druge strani se čuje, da starostne pokojnine ne bodo zvišane. Spet od drugod, da bo tendence naraščanja draginje težko kontrolirati. Volivci pa se vseeno tolažijo: spremembo pa le imamo — v vladi!

ZADOVOLJNI DRŽAVLJANI

V neki trgovini sem slišala priletno Američanko, ki je pripovedovala svoji prijateljici:

— Kar optimistično naprej, Christine, boljšega si pa res ne moreš želeti! V Ameriki smo vajeni obljub in smo bili vedno zadovoljni, če jih je bilo izpolnjenih deset odstotkov. Odločitev je padla na predsedniških volitvah lani 4. novembra, ko je ljudstvo imelo besedo — beseda pa zdaj ne bo imelo več do 4. novembra 1956. Do takrat pa lahko od časa do časa — pogodrnjamo.

DA, DA, STARI,
DOBRI ČASI...

Kot danes so tudi v tistih starih dobrih časih mešali, rezali in na vse mogoče druge načine »delali« vino. Samo, da so takrat bili zakoni v tem pogledu mnogo bolj strogi. Kdor je tako »delal« vino, so mu vino zlili na cesto, njega pa zaprli.

Tako se je tudi zgodilo, da je takšnega trgovca z vinom nekdo vprašal:

— No, kako kaj gre kupčija? Kako je kaj z vinom?

Pa mu je možak moral odgovoriti:

— Vinu je dobro — njega so spustili na cesto, le mene so zaprli...

K nekemu trgovcu z vinom je prišel na obisk bratranec. Trgovec mu je ves ponosen ponudil svoje vino:

— No, kaj praviš k temu? Kaj misliš, koliko bom dobil zanj?

Bratranec je resno potkušal vino, nato pa dejal:

— Vsaj tri do štiri mesece.

Janez se ga je zopet enkrat grdo nalezel. V takem stanju je šel na kolo-dvor, da bi se odpeljal domov. Pri kupovanju vozne karte mu je padel iz žepa petdesetak. Nekdo ga je opozoril:

— Cujte, vi, padel vam je petdesetak! Poberite gal!

— Hip — raje ne, je dejal Janez, ker če se pripognem, mi steče vsaj za sto dinarjev vina...

Vatikanska fotomontaža

Takšna slika ni za v tisk! ker je vse preslab obisk.

Tak obisk je lepa stvar, samo — ne gre v božji dar.

Ce se silki v eno združil, papežu to dobro služi!

JUNAK

MODERNO
IZSILJEVANJE

Pri neki trgovinski zbornici so izdali nekako takle poziv:

Ker je »Toti list« tako nedemokratičen in si upa napadati celo samo visoko Zbornico, če ta napravi kaj napačnega, predlagamo vsem članom Zbornice, da »Totemu listu« ne dajejo več nobene reklame. Ker je bila kritika v »Totem listu« upravičena in stvar resnična, »Totega lista« žal ne moremo tožiti, pač pa imamo, hvala bogu, druga demokratična sredstva, da ga prisilimo k pokorščini in disciplini v našem smislu!

Vse za demokratizacijo in napredek solidnega poslovanja! Dol z neprijetnimi kritikastri, ki nimajo spoštovanja do avtoritet! Naj živi grajzlarija! Saj se da z družbeno kritiko tudi kupčevati!

(V prepričanju, da bodo uganili vsi, katera je ta antibirokratska Zbornica, niti ne razpisujemo nagradne uganke, ampak prepuščamo prizadete veselemu sožalju vseh ostalih!)

NEINTERESANTNO

V gledališki »obrekovalnici«, to je Igralski čakalnici, sedita dve baletki. Mimo gre tretja. Pa pravi ona:

— Poglej, tamle gre Mira. Ah jo naj pokličem?

— Ah, kaj bi z njo! Tako je dolgočasna. Ne ve povedati ničesar drugega kot samo dejstva!

GLAS LJUDSTVA

Znani filmski režiser John Ford se je rad pomešal med ljudi, ko gredo iz kina, da bi tako zvedel pravo, nepotvorjeno mnenje ljudi o njegovem filmu. Nekoč je tudi tako stal in slišal, kako je dejala žena možu pri izhodu:

— Strašno napet je bil ta film. Zdi se mi, da sta se mi strgali obe naramnici pri srcaji...

NAKUPOVALČEVA BALADA

(Piše Stef Bezljaj)

Sejm bil je živ. I on preplačal trikrat je par volov. Kupčijo je zalil. Zdaj v temni noči sam gre domov.

»Hm, pravijo, da ni baš varno iti tod obsorej! Baje da špekulante rado straši ob cesti tej.«

Pa bil je Martin star nakupovalec, je že sedel, ker je navijal cene maksimalne bolj kot bi smel.

»Se nisem bal še tákrat, ko na črno sem svinje klal, prodajal mast, meso na črni borzi — pa bi se bal?«

Došpe do temne hoste. Čuj, iz temé: »Joj! kam bi del?« »Kaj?« »Nepošten dobiček...« »Daj ga meni, jaz bi ga vzela«

»Zivino sem nakupoval čim draže, kot se le da, pri vsakem dinarju sem rad zaslužil še en'ga, dva...«

Oh, in sedaj, odkar moj duh je splaval na oni svet, za kazen nosim ta profit prekleti pač sto že let!

Oh, to teži! Zabliska se: po cesti pred njim sopeč, trgovski njih podjetja gre, na grbi cenik noseči!...

Pa bil je Martin star nakupovalec in ni se bal, a ko je cene na ceniku videl, je skupaj pal.

A čudno v bolnici izve novico, ko sine svit: »Podjetje šlo na kant bo, ker pri kupcih je ob kredit!«

DVE KUBISTIČNI

— To je pa slika vaše soproge! In pomislite: gospa je pozirala samo petkrat!

— Hm, nesramnica! Poglej jo, kako se nosi, odkar je za model Picassu!

TUDI MERILO

V nekem manjšem gledališču so pripravljali krstno predstavo nove operete mladega skladatelja. Med generalko hodi avtor nervozen po foyerju gor in dol. Tedaj se mu približa neki možak in ga potrepja po rami:

— Izvrstno, dragi moj, izvrstno!

Mladi komponist je dobil zopet nekaj novega upanja:

— Torej mislite, da bo dobro?

— Kako dobro? Izvrstno, vam rečem! Kaj takega že dolgo nismo imeli! Pomislite samo: opereta s tremi odmori! Tremi odmori!

In ko ga je avtor z nerazumevanjem pogledal, je oni pojasnil:

— Veste, jaz sem namreč tukaj v gledališču najemnik biféja!

Stef:

TEMPORA MUTANTUR

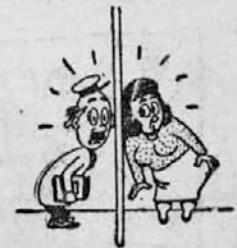
Se včeraj za druge reklame, oglase dajal je od prve do zadnje strani, zdaj drugim reklamo že daje sam zase, da z njo naročnike si spet pridobi!

LJUBEZENSKO PISMO

Filmski igralec Wallace Berry je v mlajših letih zelo rad slovel kot nepremagljiv zapeljivec. Mnogokrat se je tudi sam rad hvalil s svojimi uspehi in nešteti ljubezenski pismi, ki jih je dobival. Nekoč je tudi dobil v studio pismo. Njegovi tovariši, radovedni, kakšna so ta pisma, so ga odprli in našli v njem — neplačan račun. Pismo so zopet zalepili in čakali, kaj bo storil Wallace Berry. Ta ga je odprl in ker je čutil, da ga opazujejo, samo malce melanholično vzdihnil: »Oh ta neumna dekletca...«

NE PRETIHO, NE PREGLASNO

V milanski Scali so potkušali — glavna vaja. Na sporedu moderna, nekoliko težka opera. Režiser se je ves čas vmešaval v orkester. Ko pa je režiser zopet enkrat prekinil vajo čes da so trobila premočna in da bi lahko z njimi prebudili mrtve, se je dirigent Toscanini smehljaje obrnil k orkestru: »Torej, gospodje — trobila prosim tiše. Zadostuje, da le živi ne bodo zaspali!«

TISTE DNI PO
PRVEM

Inkasani: »Kdo ve, če je doma?«
Gospodinja: »Kdo ve, če je že šel?«

SLAVNOSTNI GOVOR

Znan gledališki umetnik je praznoval petindvajsetletnico umetniškega delovanja. Po predstavi je bil velik banket, dolga miza povabljenih gostov in vsak je mislil, da mora tudi spregovoriti kakšno besedo v počastitev umetnika. Tako so se govornice vrstile v nedogled in ljudje so postajali vedno bolj nestrpni. Končno je kazalo, da se je vrsta govornikov izčrpala, kar se oglasi s spodnjega konca mize nekdo in potrka na kozarec. Vsi pogledajo prestrašeni: nov govornik! In ko vidijo, da je potrkal na kozarec stari odrski mojster, ki je istočasno praznoval že petintridesetletnico dela v gledališču, si rečejo:

— No, tega pa kot drugega slavljenca vendar moramo pustiti govoriti!

Toda drugi slavljenec je povedal samo kratko in jedrnat:

— Prosim, na tem koncu mize nimamo nič krompirja!

UMETNOST

Slavnega pianista in prvega predsednika Poljske po prvi svetovni vojni, Paderewskega, je nekoč v družbi vprašala malce vsiljiva dama:

— Kajne, maestro, tako igrati klavir, kot to znate vi, je gotovo velika umetnost!

Paderewski pa je odkimal:

— Niti ne! Važno je, da ob pravem času na pravi način pravo tipko pritisnete...

TEHNIČNI ČAS

Ko se je mladi komponist Igor Stravinski vselil v Parizu v novo stanovanje, je med prvimi obesil na stene tudi nekaj slik slavnih komponistov. Njegova gospodinja ga je gledala pri tem delu in pokazala na Mozartovo sliko:

— Kdo pa je ta?

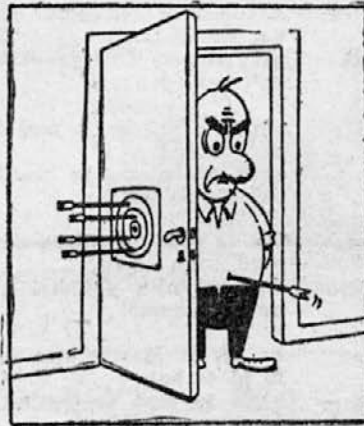
— To je Wolfgang Amadeus Mozart, ki je napisal toliko lepih oper!

— Da, da — je vzkliknila nato gospodinja — takrat je še bilo! Takrat so opere še pisali — dandanašnji pa jih samo komponirajo!

NEMŠKI HUMOR

»No, krasno, sedaj je ta zmešani steklar obesil ogledalo narobe!«

»Očka, zapri, prosim, vrata!«

»Prehlajen ali nepremlajen: Omešan človek drži pri kihanju vedno roko pred ustji!«

»Smešno! Pravkar berem, da se je neka žena ločila samo zaradi tega, ker je mož pri jedi bral vedno časopis!«

»... in potem so pustili grdi razbojniki ubogo Milico čisto samo v temnem gozdu.«

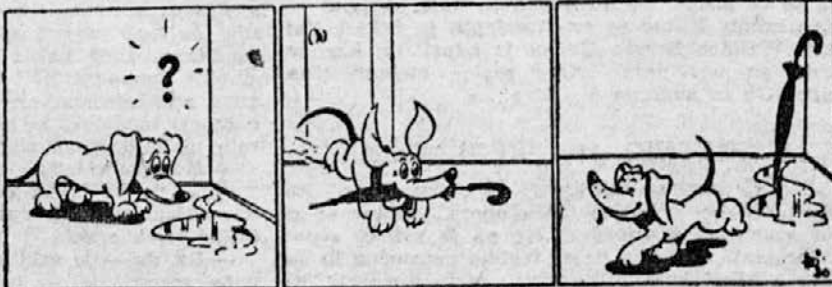

»Midva se pozna, kajne? Saj ste tudi vi obiskovali tečaj za dojenčke pred poroko?«

»Nikar ne godrnjaj, Emil! Končno si ti pokvaril varovalko in obljubil, da boš napravil spet luč!«

Prijatelj psov v puščavi.

Kužek Floki si zna pomagati...

UKROTILJAVI PEGAZ

BESEDINEMU GLOSATORJU

Očital si nekómu, da je penzijo ukral državi in da je na stárost debeluh postal. No, rad bi kogarkoli iz tvoje družbice poznal, ki bi na stara leta penzijo zametoval. Pripombo še: kdor se zaganja v stara leta, se zdi mi, da razganja ga še puberteta.

der 1

PRAŠNA PESEM

Vsakdanji strah, piše se — prah! Pridno nabira se na cestáh. Lepa izbira vzorcev vseh vrsti

Tukaj za prst, tam decimeter človek požira ga za kosilo (dobršno kilo), kadar nemilo siplje ga veter. V usta ti sili, leze v ušesa, nor si od plesa, siv od prašine. Kdaj, bratje mili, končno že mine prašna nadloga, vedela rada pljuča bi uboga?!

PESEM STOLČKARJA

Kot kvišku sili mlad fizičlec, tako se vzpenja moja slava. V uradu sem priznana glava, ki ljubosumno čuva stolček!

Prijeten je tak monopolček, kjer služba je le molzna krava, kjer človek druge zafrkava, kjer zasiguran mu je stolček!

Če pride k meni kak sošolček, ki z njim sva drsala vkup hlače, pritožiti se zaradi plače, pogreznem modro se v svoj stolček.

se primem važno za mozolček, ki mi na modrem nosu rase, potožim mu zaradi kase in posvarim ga: Vaš komolček

predržno v višjo grupo sili! No, mi ga bomo ukrotili! Ne delajte veliko hrupa: dolžnost je prva, pótlej grupa!

Medtem ko drugim strižem raje povišice in položaje, skrbim smehljaje, dobrovolček seveda — za svoj lastni stolček!

POHVALA

Znameniti francoski pisatelj Victor Hugo ni imel smisla za glasbo. V sosednji sobi pa je izredno lepo igral na klavir mlad umetnik in gospodinja je prosila Hugoja, naj mnogo obetajočemu pianistu izreče nekaj bodrilnih besed. Pisatelj, čeprav nerad, se je zbral in takole zajel svojo pohvalo: »Izvrstno, odlično, dečko! Igrali ste nepopisno lepo, vendar, prosim, nikar da bi začeli igrati znova!«

DEFINICIJA

Skladatelja Brahmsa je vprašal nekdo za definicijo gledališča. Skladatelj se je znašel in odgovoril: »Gledališče je neke vrste vesela loterija: avtor je napisal svojo dramo, igralci so podali sicer njegovi malo podobno, vendar skoraj docela drugo dramo, publika pa je gledala in slišala zopet nekaj popolnoma drugega — recimo, kar tretjo dramo!«

FORDOV AVTOMOBIL

Stari Henry Ford, lastnik velikih tovarn avtomobilov, se je vozil vedno le v avtomobilu lastne proizvodnje. Nekoč je na cesti videl nekega šoferja, ki se je trudil s popraviljem avtomobila znamke »Ford«. Henry Ford je takoj ustavil svoj avto in pomagal šoferju pri popravilju. Ko sta končala, je šofer vzel dolar iz žepa in ga ponudil Fordu kot plačilo za pomoč.

»Ni treba, zares ne, ni treba!« se je branil Ford. »Ah kaj, le vzemi, kolega, vzemi! Ti se tudi dovolj prejeziš z avtomobilom! Saj vidim, da voziš isto znamko — »Ford!«

PODOBNOST

Slikarja Nikolaja Pirnata je nekega dne v Ljubljani v kavarni Emona neki postaren zakonski par prav neprijetno opazoval. Pirnatu je bilo tega dovolj, vzel je svojo skicirko in pričel risati, pri tem pa ves čas pogledoval na ženo neprijetnega opazovalca prav tako, kot da bi njo risal. Končno je bilo to možu le dovolj in stopil je k Pirnatu ter mu dejal:

»Oprostite, toda ne morem dovoliti, da bi risali mojo ženo!«

»Tako?« je dejal Pirnat. »Ali je to vaša žena?«

In je možaku pokazal narisano veliko, debelo gos...

Poslikano ZELJE

IZ MALEGA RASTE VELIKO

(Piše Ivan Zebliček)

Zakon življenja je, da iz malega raste veliko. Na primer: iz jajčeca prileze steničica, iz katere zraste steniča. Ali: v Trstu ni bilo po vojni nobenega italijanskega uradnika, nato jih je bilo nekaj, sedaj pa jih je že mnogo.

Ta zakon je prodril tudi na neko (ne ljubljansko) univerzo. Neki predavatelj predava na primer o žabi. Drugo leto sta že dva predavatelja: eden predava o levem, eden pa o desnem delu žabe. Nato se pojavi tretji, ki predava o psihologiji žabe in zakaj ima žaba izbuljene oči. Končno izpopolni vso snov še četrti predavatelj s posebnim predmetom: pravni položaj žabjih krakov v sladkovodnem ribniku.

In ker je svetopisemsko število 7 in ne 5, se študij podaljša na okroglo (rajaš več kot manj) 7 let. Tak študent pozna žabo iz vseh perspektiv in mu drugega sploh ni treba znati, ker lahko v družbi ves dan razpravlja o žabi in pravnem položaju žabjih krakov.

So študentje, katerih želodec ne prenese žabjih krakov. Ti seveda ne gredo na predavanja o žabjih krakih. Toda predavatelj — učeni možje — vedo, kako se taki stvari streže. Ni treba rabarbare in pe-

lina — študenti morajo na predavanja po njihov podpis in žabji kraki jim morajo tekniti.

Študenti te neke univerze so lahko fizične ali pravne osebe, kot je to na primer Zveza študentov, ki izda študentom neki poziv glede žabjih krakov, ta poziv pa da dekanat strgati z razglasne deske kot slabo šolsko nalogo. In tako po onem naravnem zakonu naraščajo kompetence dekanata. Povrh pa na tej neki univerzi vlada še nazor o filozofskem dualizmu, ker razlikujejo pri človeku dušo in telo. To prihaja zlasti do izraza v univerzitetnih organih, kjer so študenti le z dušo prisotni, ne pa s telesom.

In kot vsak zakon, ima tudi zakon, da iz malega raste veliko, svoje izjeme. Izdaja domačih izvirnih znanstvenih del ne narašča in so ta dela tako po številu kot po redkosti slična kanadskim petorčkom. Vsi znanstveniki se pa bavijo z mislijo, da bi servis-biro za prevažanje in razmnoževanje proglasili za znanstveno ustanovo.

Zabe pa zadovoljno skačejo v vodo in si mislijo: »Dobro, da še nimamo žabjih univerz, sicer bi še me morale skakati v vodo le proti podpisu!«

Osica:

PREGLED

(Velja samo za naselje Svojejavica!)

Miha je v podjetju vzel bolniški list in odšel do poldne v ambulanto na pregled. V čakalnici je našel že Tineta, Hanco, Mihaela in še drugih šest. Sedel je in čakal. Toda ker je bil v bližini vrat v ambulanco ordinacijo, se ni dolgočasil. Skoznje je marsikaj slišal. Na primer:

»Nič posebnega! Gospodična, zapišite mu nekaj aspirinov.«

In čez minuto so se vrata odprla. Iz ordinacije je stopil mlad delavec, vanjo Tine. Miha je spet ujel:

»Kakšne težave imate?«

»Tu me boli.«

Sledilo je kratko topotanje, čez čas pa:

»Nič posebnega! Gospodična, nekaj aspirinov!«

In spet so se vrata odprla. Vstopila je Hanca.

»Kakšne težave imate?«

»Boli me v križu.«

Deset sekund topotanja in čez čas:

»Nič posebnega! Gospodična, nekaj aspirinov!«

Pa so se vrata ponovno odprla, vendar Miha se je že naveličal prisluškovanja.

Dr. Preglednik je venomer ponavljal eno in isto.

Po dveurnem čakanju je prišla vrsta nanj.

»Kakšne težave imate?«

In Miha se je malo pozneje vračal proti domu z receptom za aspirine. Po glavi mu je rojil Preglednikov »nič posebnega«, hkrati pa si je mislil:

»Hudiča, aspirinov sem požrl že cel kup, pa me zadaj vseeno bolli!«

In odločil se je za privatni pregled ter jo že popoldne istega dne mahnil v privatno ordinacijo dr. Preglednika. Pred njim so bili štirje moški in tri ženske.

Po triurnem čakanju je naposled prišel na vrsto.

»Dober dan želim. Kakšne težave pa imate?«

»Boli me tu zadaj.«

»Aha! Sledite se, pa bomo lepo vse ugotovili.«

In sledil je temeljit pregled, njemu pa recept z desetimi vrstami latinskih besed brez aspirinov. —

Skratka: ambulančni »nič posebnega« je z Mihovo ambulančno osebnostjo vred padel v pozabo. Z besedami dr. Preglednika:

»Veste, dragi moj, stvar je že v akutnem stadiju. Zadnji čas je za operacijo...«

OLAJSEVALNE OKOLIŠČINE

Vizita v bolnici. Bolniška sestra zdravniku pri pacientu na postelji št. 3: »Tale gre jutri na operacijo. Klistir?«

Pa se oglasi pacient: »Ne bo treba, se hranim v — menzi!«

POMOTA

»Zakaj pa jokaš mali?«
»Ker me je neki gospod pomotoma zamenjal s svojim sinom, ki bi moral biti že pred pol ure doma!«

PROFESORSKA

Profesor plača kupljeno blago; od drobiža, ki mu ga vrne trgovka, vzame dinar in ji ga vrne.

»Ste pozabili, da sem vam pred dvema mesecema ostal dolžan dinar?«
»Res?« se nasmeje prijazna trgovka in spravi denar.

»Vidite, pa pravijo, da so profesorji pozabljivi,« reče profesor tako na glas, da ga sliši vsa trgovina, in zmagovalno odide.

Ko pride domov in odpre aktovko, pa ugotovi, da nima kupljenega blaga.

PRIMERNO

— Koliko let si imel lani, deček?

— Deset, gospod.

— Pa letos?

— Enajst.

— Torej imaš zdaj enaindvajset let.

— Tako?! Slišite, koliko nog ste imeli lani?

— Dve, mali.

— Pa letos?

— Dve.

— Potem ste osel, ker imate zdaj štiri noge!

DOBER NAUK

— Bil ste tik groba, samo vaša trdoživost vas je rešila.

— Potem mislite na to, doktor, kadar mi boste delali račun.

ZNATI JE TREBA!

Slavni ameriški izumitelj Edison bi bil pred nedavnim star 106 let. Namesto anekdote iz njegovega življenja — anekdoto iz šole na njegov račun:

— Jack, kdo je bil najbolj prekanjen izumitelj vseh časov?

— Edison, gospod učitelj. Izumil je fonograf in radio, da bi ljudje ponoči uporabljali njegove električne žarnice.

RESNICOLJUBNOST

Ribič je vstopil z vsemi ribiškimi rekviziti v trgovino z ribami. Trgovec ga je vprašal:

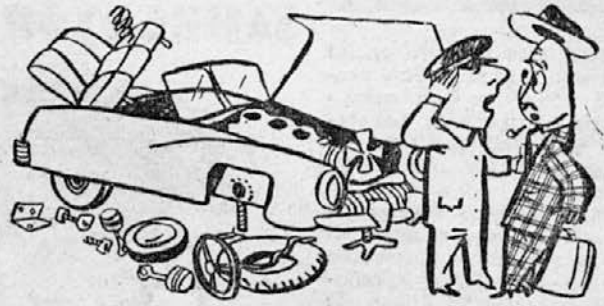
— Ste imeli danes kaj sreče?

— Niti ene nisem ujell. Izberite mi štiri lepe posttrvi in mi jih vrzite!

— Hm, le zakaj naj jih vam vržem?

— Nočem biti lažnjivec. Če mi jih vržete, bom ženi lahko reknel, da sem jih ujel.

Vozil po zemlji je naši in pil nje prelesti...

Carinik: »Nič nismo naši, mister, lahko odpeljete takoj dalje.«

»Goddam, če še pridem kdaj v Jugoslavijo, se pripeljem raje na valjarju!«

»Mi smo frajerboys of Jugoslavija in občudujemo inozemske avtomobile.«
»O boys, jaz sem pa že mislil, da je spet carina!«

Fata morgana.

»Ne bodite tak pikolovec! Ze res, da imamo pri nas stenice, ki jih drugod ni; drži pa tudi, da imamo pri nas naravne krasote, ki jih drugod ni.«

Ker sem bil ob priliki prvomajskih praznikov preveč navdušen nad nekulturno potrebo v nekaterih gostinskih podjetjih, bo moje današnje pismo bolj skromno.

Ker se, tako imenovana »pasja debata« o tem, ali se smejo psi v spremstvu svojih gospodarjev sprehajati po celjskih ulicah, še vedno ni polegla, predlagam vsem ljubiteljem ma-lib živali, naj si iz Afrike nabavijo pol ducata slonov ali drugih miroljubnih zverin ter z njimi promenirajo po Celju.

Slišal sem tudi, da se skrbne mamice hudo pri- tožujejo, ker v Celju že prodajajo sladolede, češ da je predrag in da sedaj še res ni ugoden letni čas za prodajo tega važnega pre- hrambenega artikla. Tudi jaz sem mnenja, naj slado- ledarji še nekoliko poča- kajo s svojim sladoledom, recimo vsaj — do prihod- nje zime.

Iz Laškega pa sem dobil brzjavno povabilo, naj si čimprej ogledam razstavo smetišč na ulicah in v par- ku zdravilišča.

DOBER NASVET

Na občnem zboru Ljud- ske prosvete v Mariboru so ugotovili, da pevci ne morejo na gostovanja za- radi velikih stroškov. Pred- lagamo jim, naj gojijo tudi šport, pa bodo lahko rajžali, kamor se jim bo zdelo.

VZROK ZAKASNITVE NA RUNCU

Ura je že osem. Pred- stava bi se morala začeti ob sedmih. Nosilec glavne vloge »Stric Ihta« pride na oder in se opravičuje: »Ne zamerte, ka še smo ne začeli, toga sen gnes kriv jaz.«

Nekdo v dvorani: »Se- veda, pred eno uro se še nisi dosti napil.«

MED OBISKOVALCI GLEDALIŠČA

— Peter, kaj ti je na po- nedeljkovi predstavi »Car- men«, ko je gostovala slav- na pevka iz Aten, najmanj ugajalo?

— Stojišča po sto dinar-jev, ki so jih ponujali ne- kateri mariborski srednje- šolci...

BAROMETER JE PADEL

— Mama, zdi se mi, da bo slabo vreme.

— Kako prideš do tega, Jurček?

— Barometer je padel.
— Kako to veš?
— Če sem ga pa sam vrgel na tla.

LJUBLJANSKE SAMOGOVOR NA ROZNIKU

— Ej Cankar, Cankar, dandanes bi imel kaj napisati o skodelici kave!

KULTURA V KOPRO- DUKCIJI Z VASKO KRCMO

Igralska skupina LMS iz Globokega je gostovala v Kapeli z dramo Mire Pu- covcove »Operacija«. Vendar pa je prišlo na prireditve le nekaj ljudi, vsi ostali pa so se ukvarjali s kulturo ob litru šmarnice v vaški krčmi. Ko je naš dopisnik povprašal enega nepoboljš- livih »kulturnikov«, zakaj ni šel na prireditev, je ta samo skomizgnil z rameni in zaničljivo dejal:

»Skoda denarja za take zelence!«

»Kaj pa, če bi vas obis- kala ljubljanska Opera? Ali bi bili tedaj bolj radodarni z vašimi mošnjčki?« se je pozanimal naš dopisnik.

»O, to pa že. Ob tako sve- čani priliki bi si pa še na- ročil boljšega in seveda tu- di dražjega — ljutomer- čana.«

REVEŽ

— Obtoženec, zakaj ste udarili svojega soseda po glavi s sekiro?

— Gospod sodnik, odkod pa naj imam jaz, revež, toliko denarja, da bi si kupil revolver?

TAKO JE PRI NAS

— Da bi film izpodrinil gledališče? Ravno nasprot- no! Se niste slišali, da Stu- pica pripravlja — tri nove filme?

SODOBNI RAZGOVOR

— No, za silo že še gre. Moja služba nabavljavca mi nosi okoli 40.000 dinar-jev mesečno. Razen tega prinese starejši sin, ki igra na boben v plesnem orke- stru, mesečno kakih 25.000 dinarjev k hiši. Pa tudi mlajši sin prispeva nekaj k skupnemu gospodinjstvu. Osem tisoč dinarjev pri- nese mesečno domov.

— Kje pa dela?
— On je zdravnik v bol- nišnici...

SIGUREN ZNAK

»Si že bil na kosilu, Pepe?«

»Na kosilu? Vraga, veš da ne vem, ali sem že bil ali ne...«

»Poglej vendar v blok, pa boš takoj vedel, ali si že bil v menzi ali ne!«

SE ENA NAPETA LJUBLJANSKA

Kopica pobalinov cilja s kamenjem izolatorje na daljnovođu. Mimo pride starejši možakar in jih po- svari:

»Nikar se ne igrajte, da ne razbijete kakšnega izo- latorja. Potem bo pa kratek stik in Ljubljana bo brez elektrike!«

Pa stopi eden od njih k možakarju, mu s prstom pokaže napis na daljnovo- du in ga potolaži:

»Brez skrbi, saj tole ni ljubljanski daljnovod. Kaj ne vidite, da piše tamkaj: »Pozor! Visoka napetost!«

EPIDEMIJA V SLOVE- NJEM GRADCU

Izvedeli smo, da se je raz- širila v Slovenjem Gradcu epidemija nevarne nove bo- lezni »biljarditis«. Doslej so na tej bolezni bolehal le posamezniki, po najnovejših poročilih pa je biljar- ditis zavzel naravnost kata- strofalen obseg. Bati se je treba, da bodo morale to- varne za nekaj časa ustaviti obratovanje, ogrožen pa je tudi normalen pouk v šo- lah. Bolezen se zlasti hitro širi med moškimi prebival- stvom od 14. leta starosti navzgor, zajela pa je tudi že nekatere predstavnice ženskega spola. Izvedenci trdijo, da je biljarditis po- sledica občutno visokih cen vina. Prvi znaki obolenja se kažejo v potrebi po novih biljardih in v pomanjkanju petdinarskih bankovcev. Iz- vedeli smo tudi, da so v Slovenjem Gradcu ukrenili že vse potrebno, da bi ome- žili obseg bolezni: nekatera gostinska podjetja so naro- čila nove biljarde, Narodna banka pa se bo baje že v bližnji bodočnosti lotila proučevanja možnosti za uvoz toliko iskanih — pet- dinarskih bankovcev.

NEVARNA EPIDEMIJA

Na ekonomiji v Mavčičah se je zadnje čase razširila čudna epidemija, za katero zdravniki-specialisti še ne vedo njenega latinskega imena, po slovensko pa ji baje pravijo »menjavanje upravnikov«. Tako so v zadnjih treh mesecih zamenjali kar tri upravnike. Sodijo, da vplivajo na raz- voj epidemije zlasti vre- menske prilike, lunine me- ne in število sončnih peg, zato povzemajo vremeno- slovci iz zadnjega poročila hidrometeorološke služ- be, da bodo na ekonomiji v mesecu maju in juniju zamenjali še najmanj deset upravnikov. Da bo nesreča še večja, pa barometer, ki kaže tlak dejavnosti eko- nomije, še vedno vztrajno in strmo pada...

OD POHORSKIH PAUROV...

Fronci in Tijek sta se po dobri holcerski navadi zo- pet enkrat pošteno stepla. Pri tem je Fronci Tijeku po nesreči iztaknil oko. Kljub temu pa sta se kmalu sprijaznila in pila v nedeljo popoldne družno domači tolkovec. Takrat je Tijek resno pogledal Fron- la s svojim edinim očesom:
— Ti, pje, pa če mi kdaj še eno oko stekneš, primaj- duši da te nena pogledam več!

Nekje pri pauru gori v planini je imela krava po- vreči. Seveda se je zbralo vse v hlevu in pričakovalo radostnega trenutka. Med drugimi se je smukal okrog kravinega repa tudi mlad radoveden hribolazec iz mesta, ki je prav takrat hodil tam okoli. Tedaj pa je domači Tona rekel:
— Pje, bajži tam vzodi vkraj od krove. Či bi se obarnola, bi misrila, de je ži povargla!

Občinski odborniki neke pohorske vasi so imeli sejo. V gostilni, seve. Pri kapljil vina in klobasah. Ker pa so odborniki le preveč glasno govorili med seboj in se prerekali, je predsed- nik povzdignil svoj glas:
— Pajete žiher, no žriete taudi — za krovol dajlat pa sem jes tau!

Tujec je na Pohorju sre- čal mladega fantička. Rad bi bil domač z njim.

— Na, dečko, odkod pa si ti?
— Z daumi!
— Lepo, lep! Kako pa ti je ime?
— Glih tok, ko majemi atil!

— Tako, tako! In kaj pa delaš?
— Sopo nater vlaččem, ka se najbi zadušu!

Mariborske v

Prvomajske praznike sem prebil kar v Ptuj in sploh nisem hodil nazaj v nebesa. Kaj bi tam počel, ko je bilo na zemlji bolj prijetno. Ptuj je bil tako »razgiban«, da sem lahko za belega dne stražil po ulicah in me nihče ni motil, ker nikogar ni bilo doma. Prebivalci so pohiteli v naravo in pustili doma samo starce in starke. Redki izletniki, ki so prišli v mesto pogledat kovačnico v Miklošičevi ulici, za katero sem zadnjič napravil reklamo, so odhajali z dolgimi nosovi, ker je tudi kovač praznoval. Bodo pač morali priti ob delavniku, ko bo obrat delal s polno paro. — V »Evropi« je bilo v prvomajski noči zelo razgibano. Prišlo je seveda do pretepa in škoda, da je imel fotograf Drave zavzete roke, ker bi drugače lahko posnel ves dramatični prizor na hodniku. — Vsa sreča, da mi iz onostranstva ne potrebujemo kruha, ker bi drugače v Ptuj, med prazniki slabo vozil. Pekarne niso pred prazniki napekle dovolj kruha, praznične dni pa so bile zaprte. V ponedeljek so »kruhoborci« tako navallili na pekarije, da bi kdoli lahko pomislil: v Ptuj razsaja glad. V tistih časih, ko sem še jaz živel na svetu, so pekarnice imele zmeraj dovolj kruha in zločej vedel, kaj je zdaj narobe? — No, tudi prazniki so minili in jaz sem zopet na onem svetu. Od tod gledam bolj iz ptičje perspektive na bodočnost in me zelo veseli, da se bo Ptuj začel širiti onstran Drave. Strokovnjaki domnevajo, da bodo pri kopanju temeljev za nove hiše naleteli na kanalizacijo starih Rimljanov, ki bo staremu in novemu Ptuj zelo prav prišla. Če pa slučajno odkopljejo še vodovod, so Ptujčani na konju in v vodovodnem »bunkerju« na Panorami lahko ustanovijo bar, ker za drugo ne bo več uporaben.

upokojenec v pokoju
Martin Vohljač

NA OBČNEM ZBORU V STAHOVICI

»Res je, da sem slabega dela sindikalne podružnice kriv jaz, vendar prosim, da mi oprostite, ker sem slabega spomina.«

ZADOSTOVALO JE

— Včeraj sem bil na letališču v Slivnici, pa sem grozno bruhal!
— Bruhal? Zakaj? Si se z letalom vozil?
— Ne z letalom, pač pa s kolesom iz Slivnice do letališča...

— Na mariborskih cestah sem te dni zasledil človeka z docela obrušenimi podplati na čevljih. Pozanimal sem se in zvedel, da možak že nekaj dni bezlja od Poncija do Pilata, od instance do instance v svrhu preprečenja neke revizije trgovskega podjetja, kjer je za direktorja. Na uho mi je prišla tudi vest, da se mož namerava kar »fentati«, če bo revizija našla kaj narobe. Pravi pa, da bo kaj narobe revizija vsekakor našla, ker je po njegovem v velikem podjetju to že kar nujno. Po prerani smrti bomo pač morali možu na grob postaviti spominsko ploščo z napisom: »Tukaj počiva žrtev temeljite revizije. Naj ji bo lahka domača gruda.«

— V mariborskem »Astorijski« sem zasledil filigransko majhno čezvico za turško kavo. Stvarca je dokaj lična in spraviš vanjo nekaj kapljic vode in kvečjemu dvoje zrnica brazilskega sadeža z imenom kava. Zlička pa v čezvico sploh ne gre. Eno teh čezvic sem vzel domov za spomin. Sedaj jo s pridom uporablja moja ljubka žena pri šivanju — za naprstnik.

— Na poti Ptuj—Maribor sem zasledil točno nasproti OLO Starše na zadružni hiši ličen napis, ki je vsekakor že star. Na zelenem polju hišne tablice piše z vidnimi belimi črkami: številka 68 in kraj — Altdorf. Predlagam zbirko za omenjeni občinski odbor.

KOMARJEV PIK

Čri — čri, pojejo grili Stržuna,
kvak — kvak, pojejo žabe v mrak,
br — br, brnijo roji komarjev:
komunala usmili
stržunskih se mlak!

AD PEKARNA — PTUJ:

30. aprila 1953 sredi belega dne

— Zadnja štruca! Pa nikar se tako ne drenjajte! Saj pridete vsi na vrsto — po praznikih.

Ljubljanski obraz v Mariboru

Ciril: »Kaj pa vi delate?«
Cestar: »Cestni znak. Krog s kredo!«
Ciril: »Hudiča! Jaz tudi!«

da si kupi daljnogled, s katerim bo čez cesto lahko videl ostanek, ki bi ga bilo potrebno vsaj do prihodnjega prvega maja odstraniti.

— Mariborskim snažilcem čevljev, ki jih je videti na nekaterih mestnih vogalih, je podjetje »Snaga« ponudilo lepo službo z dobro plačo in predlagalo, da jim uredi lične in snažne kioske za čiščenje čevljev. Pa so se vključitvi moške uprli. Ko sem enega izmed njih vprašal, če je res, da

se s »Snago« nekaj kregajo, mi je dejal: »S kakšno snago naj bi se kregali? Mi snage sploh ne poznamo!«

— Na sledi sem novi čedni zadevici, ki jo bom obdelal prihodnjič, če bo že zrela.

Gumipeta

AGILNOST SINDIKALNEGA TAJNIKA

»Prtožujete se, da sem odnesel iz blagajne 22.000 dinarjev. Ali niste nič opazili, da sem bil pri delu najbolj agilni?«

IDILA NA KLOPCAH

Vsa čast olepševalcem Maribora, ki park so res prekrasno uredili, a pri klopah — to se priznati mora, so ga pač temeljito polomili! Le vsedi se na tako klop! Brez šale, noge pristrčno bodo zabingljale!

PRED POMEMBNO OBLETNICO

V Mariboru bomo kmalu praznovali obletnico ustanovitve iniciativnega odbora za ustanovitev društva OZN, vendar doslej društvo samo še ni bilo ustanovljeno. Razlog?

1. Predsednik iniciativnega odbora je muzejski ravnatelj, ki da vse, kar pride pod roko, v naftalin.
2. Inicijativni odbor zvesto posnema delo znane komisije v Pan Mun Džomu.

Vendar se je tam slednjič le zganilo: začeli so zamenjavati bolne ujetnike. Ali ne bi mogel tudi naš iniciativni odbor društva OZN začeti vsaj z zamenjavo bolnih odbornikov?

JUCA ODGOVARJA PEPI

Draga Pepa! Minuli teden sem preživela v znamenju kulturne dejavnosti. V Solkanu, kjer sem hotela iti v kino, me je zelo presenetila iznajdljivost tamkajšnjega blagajnika, ki zna cene vstopnicam tako začarati, da rastejo kakor gobe po dežju. Ko sem se postavila v rep pred blagajno, je prodajal vstopnice po 15 dinarjev, ko sem bila v sredini repa po 20, ko sem se končno le prerinila do blagajne, pa že po 25 dinarjev. Ker pa toliko denarja nisem imela v žepu, sem brž odhitela v Novo Gorico, kjer sem pomagala točiti krokodilove solze vsem tistim, ki so si ogledali gala predstavo »Prišla je pomlad«, ki jo je uprizorila dramatska skupina domače »Svobode«. Igra je bila tako lepa in ljudstvo tako ginjeno, da mi je še sedaj žal, zakaj niso še isti večer uprizorili »Milnarjevo hčer« ali pa kakšen drugi biser slovenske dramatike, kajti hvalno občinstvo bi najkalo toliko solz, da bi bili preskrbljeni s pitno vodo vsi prebivalci Krasa za nekaj desetletij naprej, skratka, vse dotlej, dokler ne bi dobili kakšnega poštenega vodovoda. Tvoja Juca

RIBIŠKA

Ribič: »Opazujete me že nekaj ur. Zakaj sami ne lovite?«

Opazovalec: »Nimam potrpljenja.«

Zlatorogov

Za ženo je najlepši dar
kotonjska voda
»CHAT NOIR«

ŠPORTNIK KLJUŠE

STUDIJA O PROFESIONALIZMU IN AMATERSTVU

Zares, ko sem čital svo- ječasno anketo o profesio- nalizmu in amaterstvu, sem se prepričal, da so začeli obravnavati to vprašanje znanstveno in načelno, to je zastopajoč ta ali oni interes.

V življenju so paradoksi. O športni stavi so se izži- vele pisateljske sile stro- kovnjakov — šlo je za vzgojo in načelnost, to je za zbiranje denarja. Sedaj, ko je stava (denar) pro- padla, se ob obrobni tišini predlaga in sprejme način, kako razdeliti denar, ki ga ni. Ne uvaja se profesio- nalizma, temveč se bodo za- čele razdeljevati nagrade nogometašem in to samo v višini uradniške plače. Uvaja se nov poklic: nogo- metaš. Tako bo naše social- no zavarovanje dobilo štiri- desetletne upokojece ali v najboljšem primeru štiri- desetletne vajence v raznih poklikih.

Na svetu se vse spremi- nja: prej smo imeli navad- ne nogometaše in skrite nagrajence, sedaj pa bomo imeli odkrite nagrajence, skrite nagrajence in (redke) navadne nogometaše. Prvi in drugi bodo igrali za de- nar in zmagovali, drugi pa za čast in bodo izgubljali. Ljudje bodo rekli:

»Čast je manj vredna od denarja!«

Štem v zvezi in z ozirom na novi gospodarski sistem bo treba seveda ustanoviti podjetja za izdelavo nogo- metnega športnega užitka. Treba bo čim več zaslužiti. Podjetja bodo vodili — analogno delavskim — žo- gobrarski sveti. Ta pod- jetja bodo dosegla social- stično načelo izmenjave med mestom in vasjo, ker bodo nogometaši iz province drveli v mesto.

Morda bodo tudi drugi športni prešli na ta sistem. Zopet bomo videli tekme rekoborcev, na katerih fa- voriti izgubljajo od skriv- nostnega črnca Toma Sa- vverja, ki ga končno pre- naga »črna maska«, za ka- torega se šušlja, da je neki preoblečeni predmestni me- sar.

All se morda kdo boji, da bodo v nogometu zaradi tega kakšne posledice? Po- mirite se, diskrecija je za- jamčena: Po sklepu skup- ščine Nogometne zveze Ju- goslavije se bo iz pravil- nika NZJ izpustila beseda »amaterstvo« in se vanj ne bo vstavila tajinstvena be- sedica »profesionalizem«.

ENAJSTMETROVKA

— Torej ne pozabi! Od tega strela je odvisno na- predovanje, denarna nagrada in vse druge ugodnosti — torej: sprosti se malo!

ZALJUBLJENI ODBOJKAR

V predrago, ljubljeno

Milojko, zateleban sem kot v odbojko.

Tako slaboten sem, ubog, kot bi na srcu čutil blok! A če me gleda, se nebeško počutim, kot bi tolkel češko!

Ne smem jo gledati — drugače ne dajo več me med tolkače.

Tako me njen pogled omreži, da servis obitli v mreži! Če hočem še igrati odbojko, pozabit moram na Milojko!

ZA POKOJ DUŠE...

Stari Matevž je umiral. Njegova dvajset let mlajša žena Tona pa ni bila pre- več žalostna.

»Boš dala za mašo, za pokoj moje duše, Tona?«

»Seveda bom!«

Matevž pa ni verjel. Zato je zadnji dan še spremenil testament in določil, da mora žena prodati vola in dati izkupiček za maše. Potem pa je umrl.

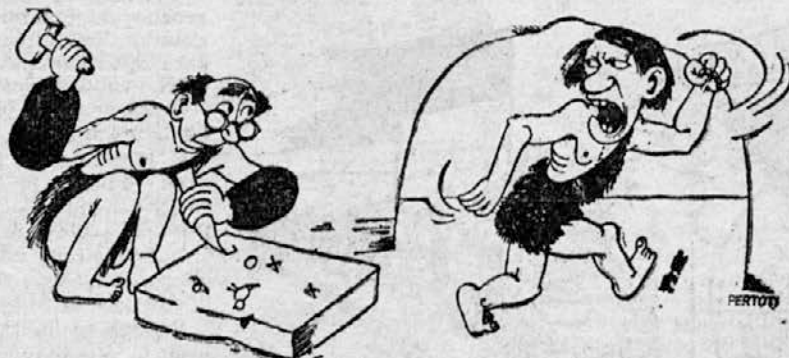
Toni je bilo žal vola za maše — staremu grešniku tako ne bi pomagale, pa še je bilo vprašanje, če bi jih župnik res bral. Zato je

gnala na prihodnji sejem vola, njemu na rep pa privezala petelina. Kup- cem, ki so se zbrali okrog lepega vola, je dejala:

»Vola dam za pet sol- dov. To je res. Toda kdor hoče kupiti vola, mora ku- piti z njim tudi petelina in petelin stane 10 goldinar- jev!«

Po dolgem preklanju je res prodala vola s peteli- nom. Pet soldov je nesla župniku, za ostalih 10 gol- dinarjev pa kupila drugega vola...

Prastari sovražnik št. 1

»Zadnji čas je, da odpravimo to prekleto birokracijo. Ze dve leti mi rešujejo prošnjo, pa še sedaj nimam rešitve! Človeka drži edino upanje pokonci, da bo našim vnukom bolje...«

IZ TWEGA ZADOMAČEGA LOGA

LOGIČNO

— Doktor, že dolgo ne morem spati. Kaj naj po- čnem?

— Ne hodite počivat s praznim želodcem. Vedno použijte prej kako malen- kost.

— Ampak, doktor, lani ste mi zabičali, da pred spanjem ne smem nikdar jesti!

— Eh, dragi moj pacient, vam se niti ne sanja, kako je medtem znanost napre- dovala!

ZOB ZA ZOB

Hribovec je prvič v svo- jem življenju prišel v gledalščice. Reditelj mu je vljudno potisnil vzmetni sedež navzdol in novinec je sigurno in udobno sedel. Pri tem pa mu je zdrknil gledališki list iz rok na tla. Vstal je, ga pobral in hotel spet sestli. Ker pa se je med- tem vzmetna deska sama dvignila, je novinec kajpa- da zgrmel na tla. Jezno se je pobral, se hitro obrnil in bliskovito prisolil gledal- dalcu za seboj zaušnico:

— Vi, take šale mi po- znamo!

KROJASKA

Debeluhar je ves zasop- ljen in razburjen prihitel k svojemu krojaču:

— Poglejte, mojster, ko sem si suknič zapel, se mi je zadnja plat naenkrat raztrgala od vrha do spod- njega roba!

— Dragi moj klient, to samo dokazuje, kako dobro smo prišli gumbe.

TISINA

— Cemu tako vplješ, Dragica? Poglej, kako je Petreček miren in tih!

— Seveda, očka, on je namreč ata, ki pride pozno ponoči domov iz krčme, jaz sem pa — mama...!

TEMELJITE PRI- PRAVE

— Torej, dušica, nocoj te ugrabim! Ali boš mogla do noči spraviti skupaj vso svojo prtljago?

— Seveda bom. Papa in mama sta mi obljubila, da mi bosta pomagala.

OPRAVIČILO

Sodnik: »Zaradi lakote ste kradli?... Cemu pa ste odgnali kar celega vo- la?«

Tat: »Nisem imel pipca, da bi si bil odrezal košček.«

PO RECEPTU

Zenka je hotela prvič presenetiti možička s torto. Soprog je ves navdušen so- gel po njej, toda začel je takoj pljuvati.

— Kaj pa ti je, dragec?

— Nič, dragica, le nekam dosti jajčnih lupin je v torti.

— I, seveda, saj morajo biti! Poglej recept: Vzemi pol kilograma moke, štiri cela jajca...

— Gospod Karamel, ali mi lahko daste avtoogram?

DVOM

Štiriletni Mihec bi moral iti spat. Ker pa se je branil, mu je debelušasta teta prigovarjala:

— Vidiš, Mihec, jaz ho- dim zmerom s kurami spati! Dečko je nekaj časa ne- jeverno opazoval zajetno teto, potem pa začudeno vprašal:

— Ampak, tetka, kako pa moreš splezati na gred?

VREDNOST ZA VREDNOST

Skopuh je padel v vodo. Nekdo ga je srečno poteg- nil na suho. Skopuh je od- prl svoj možnjček in za nagrado stisnil rešitelju v roko pet kovačev. Navzoči so spričo tega najprej za- mrmrali, potem pa so se začeli kaj glasno zgražati. Tedaj pa se je oglašil reši- telj:

— Kaj hočete, državlja- ni?! Možakar pač sam naj- bolj je vreden.